

รวมคำบรรยาย

ภาคหนึ่ง สมัยที่ ๓๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒ เล่มที่ ๑๔

บทบรรณาธิการ

คำถาม เจ้านี่ส่งหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันตามที่อยู่ที่แจ้งไว้ในสัญญา
ค้ำประกันแต่ส่งไม่ได้เนื่องจากทางไปรษณีย์ส่งคืนว่าไม่มารับภายในกำหนด จะถือว่าหนังสือ
บอกกล่าวส่งโดยชอบแล้วและเจ้านี่มีอำนาจฟ้องหรือไม่

เจ้านี่มีหนังสือบอกกล่าวให้ผู้ค้าประกันชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาพ้นกำหนดเวลา
๖๐ วัน นับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด ความรับผิดของผู้ค้าประกันที่มีต่อเจ้านี่จะเป็นอย่างไร

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๐/๒๕๖๒

จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์จากโจทก์มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกัน
ยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อติดต่อกันเกินกว่าสามงวด โจทก์มี
หนังสือบอกเลิกสัญญาแล้ว แต่จำเลยทั้งสองไม่ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนแก่โจทก์ คดีสำหรับ
จำเลยที่ ๑ เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า จำเลยที่ ๒ ต้องร่วมกับ
จำเลยที่ ๑ รับผิดชำระค่าเสียหายต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด

เห็นว่า ตามสัญญาค้ำประกันข้อ ๔ ระบุว่า บรรดาหนังสือ จดหมาย คำบอกกล่าวใด ๆ
ของเจ้าของที่ส่งไปยังที่อยู่ของข้าพเจ้าตามสัญญานี้ โดยส่งเองหรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน
หรือไม่ลงทะเบียนไม่ว่าจะถึงตัว หรือไม่ถึงตัว และไม่ว่าจะมีผู้ใดรับหรือไม่ผู้ใดยอมรับไว้ หรือไม่
ยอมรับมาภายในกำหนดที่ไปรษณีย์แจ้งให้มารับ...ข้าพเจ้ายินยอมผูกพันให้ถือว่าหนังสือ จดหมาย
หรือคำบอกกล่าวใด ๆ นั้น ได้ส่งให้ข้าพเจ้าโดยชอบแล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏตามหนังสือขอให้
ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาพร้อมใบตอบรับว่าโจทก์ได้ส่งไปตามที่อยู่ของจำเลยที่ ๒ ตามที่แจ้ง
ไว้ในสัญญาค้ำประกันดังกล่าว แม้ทางไปรษณีย์จะคืนหนังสือที่ส่งไปให้จำเลยที่ ๒ เนื่องจาก
จำเลยที่ ๒ ไม่มารับภายในกำหนดก็ตาม ก็ถือว่าจำเลยที่ ๒ ได้รับหนังสือบอกกล่าว
โดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ให้รับผิดตามสัญญาค้ำประกันได้ แต่
เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยที่ ๒
ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงพ้นกำหนดเวลา ๖๐ วัน
นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัด จำเลยที่ ๒ จึงหลุดพ้นจากความรับผิดในดอกเบี้ยและ
ค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นภายหลังพ้นกำหนดเวลา ๖๐ วัน ตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๔๖ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหนี้มิได้มีหนังสือบอกกล่าว
ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ค้าประกันหลุดพ้นจากความรับผิดในดอกเบี้ยและค่าสินไหม
ทดแทนตลอดจนค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้นบรรดาที่เกิดขึ้นภายหลังจาก
พ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งเท่านั้น สำหรับหนี้การส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อและหากคืนไม่ได้
ให้ใช้ราคาแทนถือเป็นหนี้ประธาน แม้โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวแก่จำเลยที่ ๒ เกิน ๖๐ วัน
นับแต่วันผิดนัดก็ตาม จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันย่อมไม่หลุดพ้น ส่วนหนี้ค่าขาด
ประโยชน์ถือเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้ จำเลยที่ ๒ จึงหลุดพ้นจากความรับผิดเฉพาะที่เกิดขึ้น
ภายหลังพ้นกำหนดเวลา ๖๐ วัน ดังนั้น จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้ค้าประกันรับผิดอย่าง

ลูกหนี้ร่วมต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ ๑ ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนแก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อย ใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และจำเลยที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดชอบค่าขาดประโยชน์อันเป็นค่าเสียหายนับแต่วันผิดนัดแต่ไม่เกิน ๖๐ วัน เป็นเงิน ๑,๘๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี แก่โจทก์

หมายเหตุ *มาตรา ๖๔๑/๑ ข้อตกลงใดที่กำหนดให้ผู้ค้าประกันต้องรับผิดชอบอย่างเดียวกับลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วมข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ

**ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่กรณีผู้ค้าประกันซึ่งเป็นนิติบุคคลและยินยอมเข้าผูกพันตนเพื่อรับผิดชอบลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม ในกรณีเช่นนั้นผู้ค้าประกันซึ่งเป็นนิติบุคคลนั้นย่อมไม่มีสิทธิดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๔๘ มาตรา ๖๔๙ และมาตรา ๖๕๐

คำถาม สัญญาซื้อขายรถยนต์ที่ว่า ผู้ขายได้มอบเอกสารและลงชื่อการโอนลอยให้ไว้ และยืนยันว่าสามารถโอนได้เป็นสัญญาที่มีเงื่อนไขในการโอนกรรมสิทธิ์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๘๓/๒๕๖๒

สัญญาซื้อขายรถยนต์ระหว่างโจทก์และจำเลยไม่มีข้อตกลงว่ากรรมสิทธิ์ในรถยนต์พิพาทดังกล่าวจะโอนเป็นของผู้ซื้อก็ต่อเมื่อมีการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์แต่อย่างใด ข้อสัญญาที่ว่า ผู้ขายได้มอบเอกสารและลงชื่อการโอนลอยให้ไว้และยืนยันว่าสามารถโอนได้ จึงเป็นเพียงการรับประกันของผู้ขายว่าผู้ขายได้มอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจดทะเบียนโอนให้แก่ผู้ซื้อไว้แล้ว และรับรองว่าสามารถไปดำเนินการโอนได้เท่านั้น มิใช่เงื่อนไขในการโอนกรรมสิทธิ์ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๕๙ สัญญาซื้อขายรถยนต์ระหว่างโจทก์และจำเลยจึงเป็นสัญญาซื้อขายเสร็จเด็ดขาดโจทก์ในฐานะผู้ซื้อเมื่อได้รับมอบรถยนต์จากจำเลย และชำระราคารถยนต์ให้จำเลยครบถ้วนแล้วโดยในการตกลงซื้อขาย โจทก์ได้ตรวจสอบสภาพรถและรับทราบถึงความชำรุดของรถพิพาท โจทก์จึงได้กรรมสิทธิ์ในรถพิพาทไปตามสภาพที่ซื้อขาย ไม่อาจเรียกราคาค่ารถยนต์ที่โจทก์ชำระและเรียกค่าซ่อมแซมรถยนต์จากจำเลยได้

คำถาม เขียนจดหมายไปด่าว่าบุคคลอื่นในลักษณะดูหมิ่นเหยียดหยามและในวันเกิดเหตุยังไปด่าว่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย การกระทำดังกล่าวจะถือว่าเป็นการข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๒๑/๒๕๖๒

จำเลยใช้มีดพร้าฟันโจทก์ร่วมหลายครั้งโดยแรงจึงทำให้มีบาดแผลลึกถึงกระดูกและกะโหลกศีรษะและยังทำให้เส้นประสาทขาด สำหรับกรณีศีรษะถือเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย การที่จำเลยใช้มีดพร้าขนาดใหญ่เช่นนี้ฟันโจทก์ร่วมจนทำให้มีบาดแผลฉกรรจ์ที่ศีรษะบริเวณท้ายทอยลึกถึงกระดูกกะโหลกศีรษะ จำเลยย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าโจทก์ร่วมย่อมได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิต การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงมีเจตนาฆ่าโจทก์ร่วม เมื่อโจทก์ร่วมไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยจึงมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น

โจทก์ร่วมเขียนจดหมายไปแจ้งจำเลยโดยมีข้อความบางตอนว่า "ใช้คนล้นคิด สมองหมา ปัญญาควาย...อย่ามุดหัวอยู่แต่ในผ้าถุงเมียให้มากนัก...มึงมีปัญหาแค่เล็กน้อยเท่านั้นแหละ" ก็ตาม แต่เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนเกิดเหตุคดีนี้นานกว่า ๗ เดือน จำเลยจึงไม่อาจอ้างว่ามีความโมโหระสาสมอยู่ได้ และแม้ในวันเกิดเหตุ โจทก์ร่วมมาด่าจำเลยก่อนว่า "ไอ้เหี้ยแม่ ควายไอ้ชิงหมาเกิด ไม่รับผิดชอบ" และชี้หน้าแข่งจำเลยให้ขับรถชนตายก็ตาม แต่ถ้อยคำดังกล่าวเป็นเพียงถ้อยคำที่หยาบคายซึ่งตามปกติวิญญูชนโดยทั่วไปจะไม่กล่าวออกมาเช่นนั้น และไม่ปรากฏว่าหลังจากที่โจทก์ร่วมกล่าวถ้อยคำดังกล่าวในวันเกิดเหตุแล้ว โจทก์ร่วมได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดต่อจำเลยอีกก่อนที่จำเลยจะใช้มีดพร้าฟันโจทก์ร่วม การกระทำของโจทก์ร่วมตามที่จำเลยกล่าวอ้างยังถือไม่ได้ว่าเป็นการข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรง ด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม จำเลยจึงไม่อาจอ้างได้ว่าจำเลยใช้มีดพร้าฟันโจทก์ร่วมโดยบันดาลโทสะ ตาม ป.อ. มาตรา ๗๒

คำถาม กล่าวว่าจะถูกข่มขืนกระทำให้เราจึงถอดสร้อยคอทองคำให้ไปเอง โดยไม่ปรากฏว่ามีการข่มขู่เชิญหรือใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อมุ่งประสงค์ต่อทรัพย์ จะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๑๓/๒๕๖๒

จำเลยเข้ามาทางด้านหลังของผู้เสียหายแล้วถามผู้เสียหายว่ามีเงินเท่าใด จากนั้นเข้าประชิดตัวผู้เสียหายพร้อมทั้งทำท่าจะล้วงอาวุธจากขอบกางเกงด้านหลัง ซึ่งลักษณะการกระทำของจำเลยเป็นการข่มขู่คุกคามผู้เสียหาย โดยเฉพาะจำเลยเป็นชายอยู่ในวัยฉกรรจ์ มีร่างกายล่ำกำยำและสูงกว่าผู้เสียหายมาก ผู้เสียหายเป็นหญิงและกำลังศึกษาอยู่ย่อมเกิดความเกรงกลัวจำเลย พฤติการณ์ของจำเลยถือได้ว่าเป็นการข่มขู่ผู้เสียหายว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย การที่จำเลยกระทำและพูดกับผู้เสียหายเช่นนั้น ก็เพื่อให้ผู้เสียหายส่งเงินให้แก่จำเลย เมื่อผู้เสียหายส่งเงินให้เพราะเกิดความกลัวเนื่องจากถูกจำเลยข่มขู่เชิญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์เงินของผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๙ (๒) วรรคสาม ทั้งนี้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจำเลยเป็นผู้หญิงเอาทรัพย์สินนั้นเอง หรือผู้เสียหายเป็นผู้หยิบส่งให้ไป

จำเลยขับรถจักรยานยนต์ติดตามผู้เสียหายมาจนถึงที่เกิดเหตุ แล้วชิงทรัพย์ของผู้เสียหายไป ย่อมเป็นการใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์สินนั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐ ตี

ผู้เสียหายกลัวจำเลยจะข่มขืนกระทำให้เราจึงถอดสร้อยคอทองคำที่สวมอยู่ให้จำเลยไปเอง โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยข่มขู่เชิญหรือใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายเพื่อมุ่งประสงค์ต่อสร้อยคอทองคำของผู้เสียหาย หากแต่ผู้เสียหายคิดว่าเมื่อจำเลยได้สร้อยคอทองคำแล้วจะปล่อยตัวผู้เสียหาย การที่จำเลยรับเอาสร้อยคอทองคำจากผู้เสียหายไป เป็นเจตนาทุจริตที่เกิดขึ้นภายหลังการกระทำของจำเลยไม่มีความคิดฐานชิงทรัพย์ แต่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔

ข้อเท็จจริงตามการพิจารณาได้ความว่า นอกจากจำเลยมีเจตนาชิงเงินของผู้เสียหายแล้ว จำเลยยังลักทรัพย์ค่าทองคำของผู้เสียหายอันเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่งแยกต่างหากจากกัน เมื่อความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์อยู่ด้วย แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานชิงทรัพย์เงินสดและสร้อยคอทองคำ แต่เมื่อพิจารณาได้ความว่า จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์สร้อยคอทองคำ ศาลย่อมมีอำนาจปรับบทความผิดและบทลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย แต่โจทก์มิได้อุทธรณ์หรือฎีกา ศาลฎีกาไม่อาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์อีกกระทงหนึ่งได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มโทษต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๒ ประกอบมาตรา ๒๒๕

หมายเหตุ ความผิดฐานกระทำอนาจารผู้อื่นและทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

สรุปแล้ว จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๘, ๒๙๕, ๓๓๙ (๒) วรรคสาม ประกอบมาตรา ๓๓๔

คำถาม วางแผนจะเรียกเอาเงินโดยวิธีขัปรดยนต์แข่งจนเกิดการเฉี่ยวชนกันขึ้น รถผู้อื่นเสียหายแล้วเรียกเอาเงิน โดยมีได้มีการข่มขู่หรือใช้กำลังประทุษร้าย จะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาศาลฎีกาไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๓/๒๕๖๒

จำเลยทั้งสี่วางแผนจะเรียกเอาเงินจากผู้เสียหายโดยวิธีให้จำเลยที่ ๑ ขัปรดยนต์แข่งรถยนต์ผู้เสียหายแล้วจะล่อความเร็วรถยนต์จนผู้เสียหายต้องแข่งรถยนต์จำเลยที่ ๑ จากนั้นให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ขัปรดยนต์ไล่หลังรถยนต์ผู้เสียหาย จนผู้เสียหายถูกบีบให้ต้องรีบขัปรดกลับเข้าช่องเดินรถด้านซ้าย แล้วจำเลยที่ ๑ ขัปรดติดตามหลังรถยนต์ผู้เสียหาย จนเกิดการเฉี่ยวชนกันขึ้น จากนั้นจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จะขอเจรจากับผู้เสียหายเพื่อเรียกเอาเงิน ซึ่งวิธีการของจำเลยทั้งสี่เชื่อน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อรถยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายอยู่ก่อนแล้ว แม้จำเลยที่ ๒ เรียกเอาเงินจากผู้เสียหาย แต่มิใช่คำพูดที่เป็นการขู่เข็ญหรือข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้เสียหาย ทั้งมิใช่ใช้กำลังประทุษร้าย การกระทำของจำเลยทั้งสี่จึงขาดองค์ประกอบที่จะเป็นความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ วรรคหนึ่ง (มีความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๕๔)

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ